

Kirilla Teréz

szellemi szabadfoglalkozású, jelenleg művészet-történeti tanulmányokat folytat az ELTE-n.

KIRILLA TERÉZ

Nem hull alá

Anna temetése napján, mindössze ötéves voltam,
estefelé – bár szüntelen gyötört,
hogy az az egyetlen lény halt meg, aki szeretett –,
a fáradtságtól végre lehunytam szemem. Félálomban
egy halálarcú szerzet meredt rám, ujjait csuklóm köré fonta,
az északi haláltánc-metszeteken ábrázolják így,
nem értettem, hogyan kelhetett át onnan,
ahol semmit sem látni, és haladt a mocsarakon át,
míg be nem jutott a sivár, szűk udvarra,
hogy karomra fonódva, s az ütött-kopott falnak dőlve,
hirtelen mozdulatlaná dermedjen,
közben hosszan zuhogó eső csorgott alá, öblösen gyűrűzve
az ép és lepattogzott festékfoltok textúráján,
lemosta a lépcsőt, a macskakövekre dobált rozsdás rácsokat,
a kutyarágta matrac bolyhait. A pocsolya sötéten fénylett,
félelem helyett mégis egy emlékkép ébredezett,
jámboran és eltökélten vont magához a pillanattöredék,
ahogy a temető magasba nyúló betonfala előtt lila
szirmokat hajtott a forró szél. Mintha egy távoli ország felé.

Az elszakadás eufóriája

Elválasztottad, ami eggyé vált.
Az érzések fel-felvillantak néha,
mint lámpafény az éjsötét vízen.
A kerti lomb takarásában prémben
bújt arc, rajtakapva, szégyenében.
Magad vagy. Üres présház lett a világ,
ahol a gondolatok, mint az őszi
langyos szellőjében érlelődött, dús
szőlőfürtök, mámort és gyémántfényt
hordoznak. Galambszárnyat növesztenél,
szelíden megváltanád önmagad.
Végül mégsem ittrad ki azt a kelyhet.